Sărăcia unui om tânăr nu e niciodată nefericită

On Aprilie 27, 2012

Încearcă să te cunoști mai bine în încercarea de a răbda împlinirea unui vis, prin tăcerea suferinței asumate departe de lumea dezlănțuită.

În ziua în care bunicul lui îl alungase fusese un copil; acum era bărbat în toată firea. O simțea. Sărăcia – o spunem iar – îi priise. Sărăcia tinereții, atunci când ajunge la liman, are meritul de a mâna voința către luptă și sufletul către năzuințe înalte. Sărăcia despoaie viața materială și arată în toată urâțenia ei, dând avânturi nemărginite către viața ideală. Un tânăr bogat are zeci de distracții strălucitoare sau grosolane: alergările de cai, vânătoarea, câinii, tutunul, jocurile de noroc, ospețele și celelalte; toate îndeletniciri în paguba elanurilor mari și duioase ale sufletului.

Tânărul sărac se trudește pentru pâine și mănâncă cu economie; după ce a mâncat nu-i mai rămâne decât să viseze. Se duce la spectacole gratuite lăsate de Dumnezeu, se uită la cer, privește spațiul, stelele, florile, copiii, omenirea în mijlocul căreia suferă, creațiunea în care strălucește și ființa lui. Privește atât de mult omenirea, încât vede sufletul, privește atât de mult creațiunea, încât îl vede pe Dumnezeu. Visează și se simte mare. Visează mai departe și se simte bun. Trece de la egoismul omului care suferă la mila pentru alții a omului care gândește.

*Un sentiment minunat înflorește în el; uitarea de sine și iubirea pentru toți ceilalți. Gândindu-se la bucuriile nenumărate pe care natura le dă, le împarte, le risipește sufletelor deschise, și le refuză sufletelor închise, începe să-l plângă el, bogatul în gânduri, pe bogatul în bani. Pe măsură ce lumina îi pătrunde în suflet, ura îi părăsește inima. De altfel, e oare nenorocit? Nu. Sărăcia unui om tânăr nu e niciodată nefericită. Orice băiat tânăr, oricât ar fi de sărac, are să fie totdeauna pizmuit de un împărat bătrân, pentru sănătatea, puterea, mersul lui vioi, ochii lui strălucitori, sângele lui fierbinte, părul lui negru, obrajii lui fragezi, buzele lui trandafirii, dinții lui albi și răsuflarea lui proaspătă. **

Leadership: Poți să testezi maturitatea reacției tale la evenimentele vieții, încât dovada valorii tale să fie valabilă într-o singură direcție - de la general la specific?

Ceea ce este restrictiv în domeniul intra-umanului ni se prezintă uneori ca o formă de renegare a trecutului „alterat" și ca formă de proiectare a unui viitor „proaspăt", legat de acele experiențe de viață care te transformă în altcineva. Începând cu sărăcia, care poate fi o virtute sau o slăbiciune, ar putea fi semnalată (într-o sumedenie de situații existențiale) și apariția unui nou erou de luptă, de nivel superior, care să nu fie afectat de complexul numit "Stimă de sine scăzută". El este viitorul proaspăt, nu trecutul fermentat.

Statutul "Omului Nou" devine perfect explicabil dacă luăm în considerabil înclinația lui spre visare, spre analiza unor stări sufletești subtile, extrase din momentele plăcute petrecute în mijlocul naturii, spre a vedea viața într-un mod optimist. Adică tot ce îi trebuie unei povești de neuitat. Omul Nou este un iubitor al naturii, nu un rob al lucrurilor materiale, prin aceea că își arată disponibilitatea de a trăi fără vreo pretenție de originalitate și notorietate, dar întruchipând ideea de erou care are în el o flacără menită să-i să contamineze și pe alții cu vitejia lui. Fie din capacitatea de a-și răbda propria robie, pe care și-o observă în mod dureros, fie dintr-o revoltă față de ceea ce a trăit în mod intens.

Lumina întregii sale cunoașteri și înțelepciuni este ca o poezie: se naște mai mult dintr-o tristețe profundă, decât din fericire.

Sărăcia și sufletul sunt amplificate de lupta omului cu el însuși, spre slava lui Dumnezeu, către năzuințele înalte de cinste, de datorie, de dreptate, care fac ca experiențele vieții să nu-l doboare, ci să-l aducă la un nivel înalt de spiritualitate. Adevărata spiritualitate înseamnă să lași experiențele vieții să te facă conștient de însemnătatea apropierii de Dumnezeu prin lupta dată cu tine însuți, încât prin transformarea durerii în forță și în înțelepciune, să găsești sensul acestei lumi.

Iată, aceasta este definiția Iluminării: să te întărești într-o suferință pe care să o poți răbda, treptat, chibzuit, cu folos, și astfel să te cunoști mai bine pe tine însuți în lumina lui Dumnezeu. Nu încerca să ascunzi realitatea dură cu confortul ireal. Nu ești mai dur sau mai răsărit dacă te manifești în ireal, doar în lumea visurilor, dar e bine să visezi că ești altcineva, "the man", exponentul unei spiritualități înalte, dacă vrei să te întărești în realitatea lui Dumnezeu.

Încearcă să te cunoști mai bine în încercarea de a răbda împlinirea unui vis prin suferința de a trăi o vreme singur, doar astfel îți vei dezvolta anumite calități precum umilința, răbdarea sau smerenia. Trebuie să treci prin focul suferinței și al îndoielilor, într-o încleștare a voințelor de fier, dacă vrei să-l cunoști pe Dumnezeu și dacă vrei să devii tu însuți un Iluminat.

Dovada valorii tale poate fi valabilă într-o singură direcție (de la general la specific) - atunci când sacrifici comorile acestei lumi pentru câștigarea mântuirii sufletești abordată din perspectiva unei spiritualități care caută esența lucrurilor, nu forma lor exterioară.

Sărăcia unui om tânăr nu e niciodată nefericită dacă luăm în calcul povestea din spatele izbânzii sale ulterioare, într-un raport continuu cu Dumnezeu. Un asemenea om înțelege cu desăvârșire rostul și cauzele izbânzii sale în viață doar dacă se raportează la partea spirituală a naturii sale, nu la partea materială a lumii.

Și aici, aș adăuga ceea ce mi-a mărturisit aseară un poet al marilor neliniști existențiale, fiindcă întotdeauna cuvintele unei minți alese sunt ca o suflare de aer proaspăt în mijlocul atâtor curenți înșelători:

"Nicu, dragul meu prieten. Sărăcia unui tânăr nu are nicio speranță să fie nefericită. Pentru el viața este când un șir de pierderi din prea mult entuziasm, când un șir de acumulări dacă stă pe picioarele lui. Pierderile depind uneori de el, iar alteori nu pot fi evitate. Câteodată este ca un naufragiat ajuns la mal, dar risipind de unde are, apoi dă din ce este. El simte mereu că este fericit pentru că legăturile de suflet nu pot fi calculate în procente. Nimic nu este inaccesibil speranțelor sufletului lui, el fiind plin de vise ce nu pot fi doborâte nici măcar de lăsarea nopții. Mintea lui este pregătită pentru decizii pe care le ia dimineața cu ochii larg deschiși."

* Notă: Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură și artă, 1960.

Source: https://neculaifantanaru.com/saracia-unui-om-tanar-nu-e-niciodata-nefericita.html